

have adgang til fuld prøvelse af såvel lovligheden som hensigtsmæssigheden af statsamtmandens reaktion og i den forbindelse skal have adgang til at ændre statsamtmandens afgørelse om sanktionsanvendelse eller statsamtmandens afgørelse i godkendelsessager i såvel lempende som skærpene retning. Den sidstnævnte adgang foreslås kodificeret i selve loven.

Der henvises til *lovforslagets § 1, nr. 16*, til den foreslåede bestemmelse i lov om kommunernes styrelse § 52, stk. 4.

7.3.2. Reaktionsmuligheder og prøvelse i sager, hvor indenrigs- og sundhedsministeren rejser sagen af egen drift.

Indenrigs- og sundhedsministeren fører *efter de gældende regler* tilsyn med, at tilsynsrådene ikke tilsidesætter lovgivningen, og at tilsynsrådernes udtalelser ikke er udtryk for en urigtig retsopfattelse eller hviler på et urigtigt faktisk grundlag.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har adgang til at anvende de sanktioner, der er nævnt i § 61, stk. 1-4, i lov om kommunernes styrelse (annullation, suspension, tvangsbøder, anlæg af erstatningssag, erstatningsretlig bod) over for et tilsynsråds ulovlige beslutninger eller undladelser, jf. § 61 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om kommunernes styrelse. De nævnte sanktioner kan tilsvarende anvendes over for tilsynsrådets medlemmer, jf. § 61 a, stk. 1, 2. pkt., jf. § 61, stk. 5, i lov om kommunernes styrelse.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan således anvende de samme sanktioner over for tilsynsrådene og deres medlemmer, som rådene kan anvende over for kommunalbestyrelserne og deres medlemmer.

Herudover antages det, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet – ligesom tilsynsrådene i forhold til kommunerne – kan udtale sig vejledende om tilsynsrådets retsopfattelse. Ministeriet kan i den forbindelse tillige anmode tilsynsrådet om at genoptage behandlingen af en sag.

Det er Indenrigs- og Sundhedsministeriet, der vurderer, hvilken reaktion der vil være nødvendig i den konkrete situation. Normalt vil ministeriets afgivelse af en vejledende udtalelse uden brug af sanktioner og anmodning om, at tilsynsrådet på den baggrund genoptager behandlingen af sagen, være tilstrækkelig.

Indenrigs- og sundhedsministeren kan ikke som led i sit tilsyn med tilsynsrådene ændre rådernes afgørelser om sanktionsanvendelse. Det er således i givet fald tilsynsrådet selv, der skal ændre sin afgørelse. I den forbindelse opstår spørgsmål om, hvorvidt tilsynsrådet kan ændre en allerede meddelt afgørelse.

Det er efter gældende praksis antaget, at indenrigs- og sundhedsministeren som tilsynsmyndighed kan gribe ind over for et tilsynsråds afgørelse om ikke at annullere en af kommunalbestyrelsen truffet beslutning, hvis ministeren finder, at tilsynsrådets afgørelse er klart ulovlig. Det er i praksis endvidere antaget, at ministeren i det omfang, ministeren finder, at tilsynsrådets beslutning om ikke at anvende tvangsbøder er klart ulovlig, kan anmode tilsynsrådet om at genoptage sagens behandling med henblik på at træffe beslutning om pålæggelse af tvangsbøder til de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer – og om fornødent kan ministeriet i den forbindelse anvende tvangsbøder over for tilsynsrådets medlemmer.

Med hensyn til spørgsmålet om anlæggelse af erstatningssag har Indenrigs- og Sundhedsministeriet i praksis antaget, at et tilsynsråds afgørelse om ikke at anlægge erstatningssag over for et kommunalbestyrelsesmedlem, jf. § 61, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse, som udgangspunkt vil afskære tilsynsrådet fra senere at ændre denne – i forhold til de pågældende – begunstigende afgørelse. Afgørelsen vil kun i ganske særlige tilfælde, navnlig hvor det efterfølgende viser sig, at afgørelsen er truffet på grundlag af urigtige oplysninger om faktiske forhold, kunne ændres. Indenrigs- og Sundhedsministeriets muligheder for at reagere som tilsynsmyndighed over for tilsynsrådet er derfor tilsvarende begrænsede. Baggrunden for det anførte er almindelige forvaltningsretlige retsgrundsetninger om tilbagekaldelse af forvaltningsafgørelser.

Har et tilsynsråd fremsat tilbud om erstatningsretlig bod, og har vedkommende kommunalbestyrelsesmedlem accepteret tilbuddet og indbetalt beløbet inden den fastsatte frist, kan der ikke fremsættes yderligere erstatningskrav mod den pågældende, jf. § 61, stk. 4, sidste pkt., i lov om kommunernes styrelse. Et tilsynsråds afgørelse om erstatningsretlig bod kan således – når vedkommende kommunalbestyrelsesmedlem har accepteret boden og betalt bodsbeløbet inden for den fastsatte frist – ikke ændres af tilsynsrådet i skærpene retning. Indenrigs- og Sundhedsministeriet er tilsvarende som tilsynsmyndighed afskåret fra at reagere over for tilsynsrådet med henblik på en ændring af afgørelsen i skærpene retning.

Der henvises til beskrivelsen af gældende ret i betænkning nr. 1395/2000, side 138 – 140 og side 290 f.

Klagereformudvalget foreslår, at den overordnede tilsynsmyndighed ikke blot i rekursager, men også i de sager, denne tilsynsmyndighed tager op af egen drift, skal kunne træffe de samme afgørelser i forhold til kommunen, som statsamtmanden kan, dvs. have